

Дон О. Д., Нельга К. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

РОЗВИТОК ГЛОБАЛЬНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА: НОВІ ПІДХОДИ

В умовах глобальної фінансово-економічної кризи виникла потреба в перегляді існуючих та формуванні нових стратегічних напрямів розвитку економіки України, які включали б не лише утримання курсу на становлення інноваційної моделі розвитку, посилення взаємозв'язку освіти, науки й виробництва, а й посилення значущості інтелектуальної складової інноваційного потенціалу. Інтелектуальна активність стає не тільки елементом створення доданої вартості, а й елементом конкурентоспроможності та економічного розвитку. Докорінні зміни економічних і соціальних структур у ХХ столітті спричинили створення принципово нового глобального світового порядку та відповідної йому системи глобального менеджменту.

Наукове обґрунтування глобального підприємництва проведено у працях таких відомих учених як: Балашов Е. А., Білорус О. Г., Маринчева М., Пан Л. В., Федулова Л. І., Шишков Ю. В.

Одним із напрямів загального процесу глобалізації є утворення системи глобального менеджменту, що за допомогою сучасних комунікаційних технологій витісняє звиклі національно-локальні системи менеджменту. Основи формування глобального менеджменту було закладено на Заході, так як там уже було створене відповідне соціальне замовлення. І концепція «центральної (глобальної) направленої системи» Р. Фолка, і концепції «human governance» та «geoman governance» С. Медловіца виходять із того, що глобальний менеджмент об'єктивно неминучий [4].

Розвиток глобального менеджменту є неминучим виходячи з бажання людей все тримати під контролем з метою уникнення анархії і занепаду. Виходячи з цієї позиції – глобальний менеджмент є стійкою вимогою нової епохи [3].

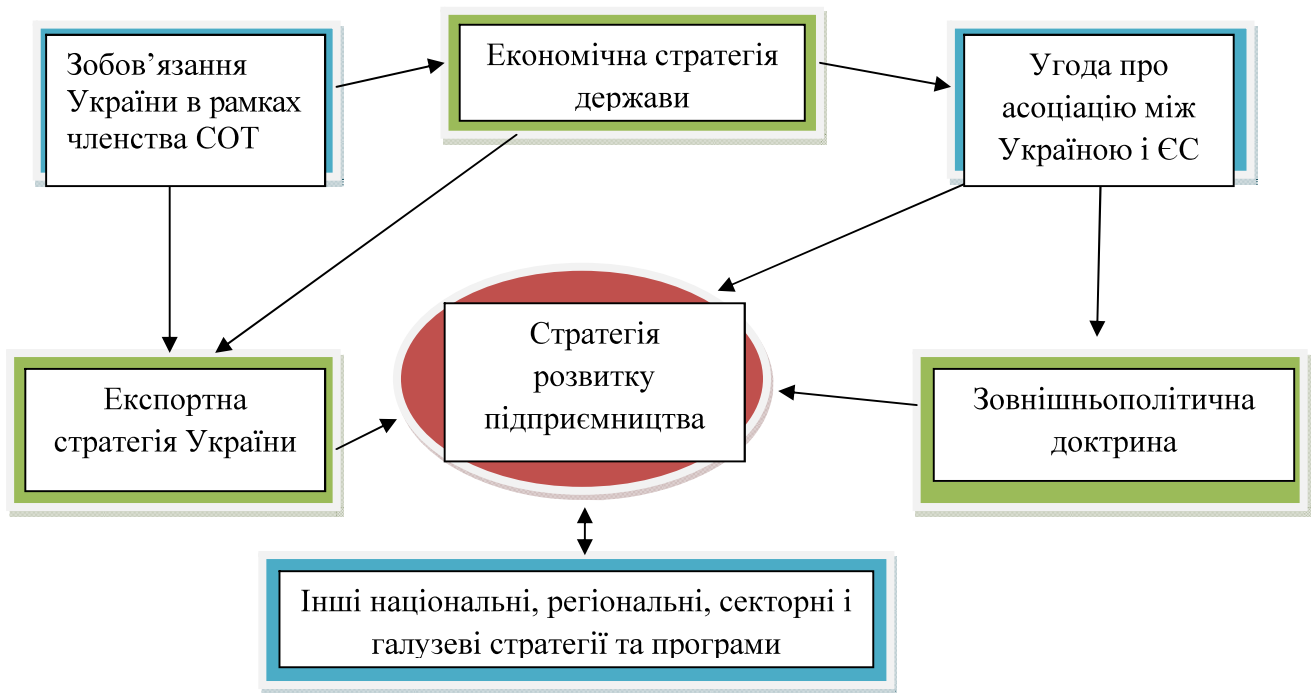

Рис. 1. Складові стратегії розвитку глобального підприємництва

Особливо гостро сьогодні відчувається потреба у вивченні можливостей корпоративно-економічного глобалізму, що може дати відповідь на питання про спрямування процесів глобалізації. Представники сучасної української школи глобалізму вважають, що проблемна корпоративна складова у функціонуванні процесу глобалізації не була історично неминучою, а стала результатом зацікавленого силового спрямування процесів глобалізації з боку глобальних корпорацій і держав глобалізаторів, які їх прикривають своїм міцним потенціалом. Ця корпоративна складова покликана зіпсувати національно-цивілізаційні форми держави та суспільства, систему національних економік і природної ринкової конкуренції заради глобальної інтеграції світового капіталізму та створення підконтрольної їм системи регіонально-корпоративного і політично-координованого глобального ринку, що призведе до розвалу ординарних моделей демократичного правління [4].

Світовий досвід показує, що економічні реформи можуть бути ефективними тільки при умові, що до їх реалізації залучено все суспільство або більшу його частину. Якщо ж значні групи населення не мають можливості

адекватно використовувати надані ринковою демократією можливості, це підвищує показники безробіття і погіршує добробут населення, суспільство зазнає втрат людського потенціалу і стикається з нерівністю можливостей.

В більшості країн у процесі здійснення радикальних економічних змін перевага надається продуктивним секторам економіки порівняно із соціальною сферою.

Роль вищого менеджменту організації в управлінні знаннями полягає в створенні атмосфери сприяння співробітництву й обміну знаннями, розміщенню пріоритетів відносно галузей, що найбільше потребують обміну знань, забезпеченні персоналу електронним інструментарієм, потрібним для обміну знаннями, і винагороді тих, хто робить свій внесок у розповсюдження важливої інформації. Найвища конкурентоспроможність економіки досягається в тих країнах, де всі гілки влади, навчальні заклади, промисловість і людський потенціал працюють у взаємодії один з одним. Багато урядів прагнуть сприяти сталому економічному зростанню, вкладаючи суттєві кошти в національну інформаційну інфраструктуру, в інформаційні технології і людський капітал. Державі необхідно забезпечувати дієвість законів про інтелектуальну власність, сформуванню стабільну інформаційну інфраструктуру й інвестувати в освіту і професійне навчання для підготовки кваліфікованих фахівців.

Список використаних джерел:

1. Мариничева М. Управление знаниями: первые шаги [Електронний ресурс]// Технологии менеджмента знаний. – Режим доступа: http://www.kmtec.ru/publications/library/select/km_first_step.shtml.
2. Пан Л. В. Знання як стратегічний актив організації // Тези доповіді на Всеукраїнській науково-практичній конференції «Сучасні проблеми економіки підприємства». – Дніпропетровськ: Наука та освіта, 2008. – Т. 2.
3. Федуллова Л. І. Сучасні концепції менеджменту. – К.: Центр учбової літератури, 2007. – 536 с.
4. Білорус О. Г. Економічна система глобалізму. – К., 2009.